

เทศน์เช้า วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อวานมีคนมาหาหลายคนนะ คนมาหา ก็พามาหาด้วย ที่ว่ามีโยมคนหนึ่งเขาปฏิบัติของเขานะ เขาไม่กินข้าวมาตลอดชีวิตเลย เขาอยู่ของเขาได้ แต่เขากินแต่น้ำ เขาบอกว่าเขาอาศัยแต่น้ำพอประทังชีวิตไป แล้วเขาภาวนาของเขาไป

เราถามเขาว่าปรารถนาอะไร เขาบอกว่าปรารถนาสิ้นกิเลส ถ้าปรารถนาสิ้นกิเลส ให้เขาเล่าให้ฟัง พอเขาเล่าให้ฟังแล้วเขาสด เขาปล่อยวางมาๆ เราฟังแล้วมันไม่มีเหตุผล เราก็เลยอธิบายให้เขาฟังว่า มันต้องชำระ มันต้องพิจารณาอย่างนี้ๆ พิจารณาอสุภะอย่างนี้ เขาบอกว่าเขาพิจารณาอสุภะแล้ว แต่การพิจารณาอสุภะของเขาเพื่อเป็นการให้สมาธิ เพื่อเป็นเครื่องอยู่เฉยๆ เขาพัฒนาของเขาเป็นเครื่องอยู่ เขาวิปัสสนาเป็นเครื่องอยู่ แต่ไม่วิปัสสนาให้มันขาด

แล้วถามไปถามมา เขาบอกว่าเขาปรารถนาอยากจะไม่มัลมหายใจ ขนาดลมหายใจนี้ขาดเลยนะ ตอนนี้เขาไม่กินข้าวอยู่แล้ว แต่ถ้าลมหายใจนี้ขาดออกไป ลมหายใจเขาจะไม่มี จะอยู่ในน้ำก็ได้ จะอยู่ในอะไรก็ได้ แต่ดำรงชีวิตอยู่

ฟังไปฟังมาแล้ว เขาปรารถนาพุทธานุภาพ ถ้าเขาปรารถนาพุทธานุภาพ เขายังไม่รู้ว่าเขาปรารถนาพุทธานุภาพเลย เวลาถามว่าเขาปรารถนาอะไร เราถามเขาก่อน เพราะว่าเราคุยกับโยมเขาไว้แล้วว่าเขาประพฤติดังอย่างนี้ เขาเป็นอย่างไร เราบอกว่าเราอยากเจอ เราจะดูว่าภูมิเขาอยู่ตรงไหน ภูมิของเขาอยู่ตรงไหน เขาทำได้แค่ไหน แล้วถามว่าเขาปรารถนาอะไร เขาบอกว่าเขาปรารถนาสิ้นกิเลส แต่ในเวลาของเขาทำกันไป ภูมิของเขาคือภูมิพุทธานุภาพ เขาปรารถนาของเขานะ

เราถามเขาว่าเป็นห่วงหมู่คณะ เป็นห่วงญาติโยมไหม เขาบอกว่าคนที่ไปอยู่กับเขานะ เขาจะพาทำบุญไง พาทำบุญทำกุศลทั้งหมดเลย ทำมากทำน้อยก็แล้วแต่ ขอให้ทำได้ทำบุญ อ้อ! แล้วใคร

ทำบุญแล้วมันจะเจริญรุ่งเรืองตลอด กิจการ การค้าจะไปดีเขาจะไปของเขาไปตลอด อันนี้เขา
ปรารณาพุทธุภูมิ

แล้วตอนเย็นก็เหมือนกัน ตอนเย็นมีโยมมาหาคนหนึ่ง ถามเขาว่าปฏิบัติอย่างไร คิดอย่างไร
ทำอะไร ให้อธิบาย เขาอยากฟังธรรม อธิบายให้เขาฟัง พออธิบายให้เขาฟังจบแล้ว เขาบอกว่า
เขาอยากปรารณาเป็นพุทธุภูมิเหมือนกัน เขาปรารณา มันมีความอิจฉาในหัวใจลึกๆ อยู่ว่า ที่ว่า
พระพุทเจ้ามีภูมิปัญญาอย่างนั้น อยากจะมีภูมิปัญญาอย่างนั้น อยากจะรู้อย่างนั้น ถ้าปรารณา
พุทธุภูมิ เราบอกว่าเราก่อนุโมทนาด้วย สาธุด้วย แต่มันเป็นความทุกข์มากนะ มันต้องเกิดต้องตาย
ไปอีกมหาศาลเลย

อย่างเช่น หลวงปู่มั่นก็ปรารณาพุทธุภูมิ เสร็จแล้วท่านก็พลิกของท่านกลับ พลิกกลับมาว่า
เอาสาวกะ คือเอาสันกิเลสเหมือนกัน ถ้าสันกิเลสมันสันกิเลสเท่ากัน แต่มันต่างกันด้วยอำนาจ
วาสนาบารมี เพราะว่าพุทธุภูมินะ ๔ อสงไขย แสนมหากัป ยังต้องเวียนตายเวียนเกิดไป แล้วเรา
เพิ่งปรารณาพุทธุภูมิ ความเห็นของเราที่เพียงแค่นี้ มันมีความคิดในหัวใจ มันเป็นความคิด มัน
ปรารณามาไม่ที่ชาติที่แล้วแต่ มันก็สะสมมาในใจ มันเสียดาย เสียดายความสะสมมาอันนั้น แต่
มันก็ต้องทุกข์ยากไป ในเมื่อเขาปรารณาก็ให้เขาปรารณาไป ถ้าเขาต้องการปรารณาเป็นพุท
ธุภูมิ

แต่ถ้าจะเอาภาวนากันนะ สิ่งนั้นมันก็เป็นอำนาจวาสนา มันก็เป็นบารมีแล้ว เป็นบารมีเข้า
มา ย้อนกลับเข้ามาเพื่อวิปัสสนา มันจะทำวิปัสสนาได้ มันต้องทำใจให้มันเป็นกลาง ทำ
สัมมาสมาธิอย่างเขา เขาทำสัมมาสมาธิแล้วเขาอาศัยเป็นเครื่องอยู่เฉยๆ วิปัสสนาสั่งนั้นไปๆ
เพื่อให้ใจมันปล่อยวางเข้ามามีความสุขเฉยๆ เขาบอกว่าใจเขาจะใสมาก เราบอกว่าให้พิจารณาๆ
เขาบอกว่าเขาพิจารณาแล้ว

สมัยเขาเป็นหนุ่มๆ แต่นี้เขามีอายุแล้ว ตอนเป็นหนุ่มๆ เขาเคยเจอหลวงพ่อดังค์หนึ่ง เขาไป
หาหลวงพ่อดังค์หนึ่ง แล้วหลวงพ่อดังค์หนึ่งสอนให้เขาพิจารณาเป็นรูปพรหม อรูปพรหม เขา
พิจารณามาหมดแล้ว เราบอกว่าสิ่งนี้มันพิจารณาเป็นอะไรก็แล้วแต่ เขาพิจารณามันเป็นสมณะ
ทั้งหมดเลย เป็นอรูปพรหม เป็นพรหม เป็นรูปพรหม อะไรก็แล้วแต่ มันแบบว่าเป็นกายพรหม
พวกกายพรหม กายทิพย์ของเขา วิปัสสนามา จนเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์นะ เขาบอกว่า

ให้เขาสอนด้วย แต่เขาไม่ปรารถนาสิ่งที่ว่าเขาจะสอน แต่เขาปรารถนาว่าเขาจะสิ้นกิเลส แต่เขาก็ไม่รู้ว่าเขาเอง เขาปรารถนาพุทธภูมิ ในหัวใจลึกๆ กิเลสมันหลอกใจ กิเลสมันหลอกอย่างนี้

ถ้าภูมิไม่ถึงกัน พอฟังเขาแล้วจะทิ้งเขามากเลย แต่ภูมิเราฟังเขาแล้วนะ มันเป็นเรื่องวงนอกหมดเลย เป็นเรื่องที่ว่าทำให้ไปเที่ยวเมืองลับแลอย่างนี้ สัมผัสกับเทพได้ สัมผัสกับทุกอย่างได้ เขาจะพูดตลอด เป็นอย่างนั้นตลอดเลยนะ เขาจะว่าเขาทำได้ตลอดเลย แล้วพระไม่เชื่อเขา ทุกคนไม่เชื่อเขาแล้วไปสวดประมาทเขา เป็นบ้าไปตั้งหลายคน แต่เวลาเราฟังแล้ว สิ่งนี้มันเป็นเรื่องนอกๆ ทั้งหมด มันเป็นเรื่องของสิ่งภายนอกทั้งหมด มันไม่เข้ามาภายในเลย

เราถึงบอกว่าต้องย้อนกลับมาภายในให้ได้ ถ้าจะวางสิ่งนี้ได้ วางความยึดมั่นถือมั่น มันต้องตัดแปลงแล้ว มันจะวางเฉยๆ ไม่ได้ มันแบบว่ามันดึงไปไง มันจุกกระชากลากไป เราต้องดึงใจกลับมาเพื่อจะมาวิปัสสนา มันต้องดึงกลับมาเลย มันต้องหักกลับ มันอาลัยอาวรณ เพราะปรารถนาพุทธภูมิแล้วจะเป็นอย่างนั้นไป แล้วนี่มันเพิ่งเริ่มต้น เริ่มต้นมันเป็นไป เราถึงบอกคนปรารถนามาก เวลาพุทธเจ้าโปรดพุทธมารดา ลงมาจากดาวดึงส์ คนเห็นอย่างนั้นมันจะปรารถนาพุทธภูมิหมดเลย นั่นขนาดคนเห็นเวลาพระพุทธรูปเปิดโลกนะ

แต่นี้พระพุทธรูปไม่ได้เปิดโลก เพียงแต่ว่าเราเห็น เราคิด เราอ่านธรรมะกัน เราฟังธรรมกัน แล้วว่าพุทธรูปมีบาร์มือนั้น ทุกคนมันก็อยากเป็น อยากเป็น อยากเป็นไป ความอยากเป็นมันก็ปรารถนาอย่างนั้น มันก็ไปมันก็ทุกข์ไป มันก็เหมือนเรานี้แหละ เหมือนเราหมายถึงว่าเราทำคุณงามความดี เราก็สะสมคุณงามความดีไป ถ้าเราทำบาปอกุศลไป มันก็เป็นบาปอกุศลไป มันก็ทุกข์ยากเหมือนเราไง มันทุกข์ยากเหมือนเรานี้แหละ แต่ว่าเรามีความสุข ถ้าเขาสร้างสมบารมีขึ้นไป เขาจะทำใจของเขาให้มันปล่อยวางได้ๆ คือว่าอาศัยของเขาอย่างนั้นได้

เวลาเขาพูดของเขา เขาบอกว่าเขาละสัทธิกายทิฐิ เราบอกว่าละสัทธิกายทิฐิอย่างไร ละสัทธิกายทิฐิของเขาคือว่าเขาทำตัวให้เขาเหยียบย่ำได้ เหยียบย่ำได้ หมายถึงว่าเขาจะให้คนที่ต่ำกว่าใช้เขาทำงานอะไรก็ได้ คือว่าเขาไม่มีทิฐิในตัวเขาเองเลย เห็นไหม

แล้วถามว่าเวลาละตัวตนละอย่างไร...โทษนะ เขาบอกว่าเขาจะแก้ผ้าได้ ถ้าแก้ผ้าได้ไหม ถ้าแก้ผ้าได้มันยังอายอยู่ ถ้าไม่อายแสดงว่าละตัวตนได้

นี่ความเห็นของเขาคิด เห็นใหม่ ถ้ามันละสั๊กกายทิฐิ มันละที่ใจ มันไม่ใช่ละให้เขาข่มเหงเรา ถ้าอย่างนั้นคนที่อยู่ในโรงพยาบาล คนบ้าเขาก็ละทิฐิได้หมดแล้วสิ เขาโดนบังคับบัญชา มันเป็นไปได้ เห็นใหม่ หลักเขาไม่มี เขาจะละทิฐิ เขาก็ทำของเขาเป็นอย่างนั้น แต่พอเวลาเราอธิบายให้เขาฟัง เขาเชื่อหรณะ แล้วเขาบอกเลยว่าเขาก็เชื่อ เขาเคารพสายหลวงปู่มันมาก แล้วอยากหาพระที่ปฏิบัติ อันนี้ไม่มีใครสามารถที่จะพ้นรังได้

เมื่อวานเราพ้นรังหมดเลย ละสั๊กกายทิฐิมันต้องละที่ใจ ใจเห็นว่ากายนี้ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย เห็นตามสภาวะความเป็นจริง ไม่ใช่ว่าไปละที่ว่าทิฐิมียู่แล้วให้เขาเหยียบย่ำ ละอย่างนั้นมันละไม่ได้หรอก ความเห็นของเขา ถึงจะเป็นพุทธภูมิ ถ้าเขาปรารถนา ความปรารถนามันพลิกกลับได้ แล้วมันพลิกกลับได้นี้มันไม่แน่นอน ความไม่แน่นอนของเรามันเป็นสิ่งที่ว่ามันเป็นไปได้ แล้วจะไม่ถึงนั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ปรารถนาพุทธภูมิแล้วยังไปอีกไกลแสนไกลนะ อีกไกลแสนไกลขนาดไหนก็แล้วแต่ นั่นไปของเขา นั่นมันเป็นความทุกข์ แต่ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ เราพลิกกลับได้ เราพลิกกลับของเราเลย พลิกกลับของเรา เราวิปัสสนาของเราขึ้นมา เราทำใจของเราสงบขึ้นมาๆ แล้วพิจารณา มีครูบาอาจารย์ในวิปัสสนา ในสติปัฏฐาน ๔

เราบอกในสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม เห็นกายตามความเป็นจริง เห็นเวทนาตามความเป็นจริง เวทนาอย่างที่เรารู้จักมันก็ใช้ได้ แล้ววิปัสสนาเข้าไป มันปล่อยวาง เวลาเข้าไป นั่นเป็นปัญญาไหม? เป็นปัญญา แต่ปัญญาเริ่มต้น เห็นใหม่ ลูกหลานของเวทนา แล้วพ่อแม่ของเวทนา ปู่ย่าของเวทนา ถ้าเราพิจารณาเข้าไปจนมันปล่อยวาง มันจะปล่อยวางเวทนาเด็ดขาด

ในสั๊กกายทิฐิ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันก็มีเวทนาด้วย แล้วถ้าเราละเวทนาด้วย เราละบ่อยครั้งเข้าๆ เราละที่เวทนา แต่มันขาด มันขาดที่ขันธ ๕ เลย ขันธ ๕ จะขาดออกไปจากใจ ถ้าขาดออกไปจากใจ ขันธ ๕ แยกออกจากกัน จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ แยกออกจากกัน นั่นสั๊กกายทิฐิมันจะไม่มีโดยธรรมชาติของมัน มันก็ไม่ยึดจากภายใน ภายนอกจะเป็นอย่างไรก็ได้ แต่มันอีกเรื่องหนึ่ง เพราะภายในมันคืออยู่แล้ว เราไม่มีเชื้อโรคในหัวใจของเราแล้ว ข้างนอกมันเป็นเรื่องข้างนอก

ความปรารถนาและความไม่เข้าใจมันก็ทุกข์ยากไปนะ คราวนี้เพียงแต่ว่าเราก็ต้องแล้วแต่เขา แล้วเขาปรารถนาอย่างนั้นแล้วแต่เขา เพียงแต่เราเสนอใจ เสนอว่าควรจะทำอย่างนี้ ถ้าพูดถึง

เราปรารถนานิพพานนะ ต้องทำใจใหม่ ต้องแยกแยะใหม่ แล้วต้องให้เห็นใหม่ แต่ถ้าไม่ทำอย่างนั้น จะทำตามใจตัวเองก็เป็นพุทธภูมิไป แล้วก็ทุกข์ยากอย่างนั้นไป จะทุกข์ยาก เกิดมาช่วยโลก ช่วยสงสารไป เพราะว่าทุกข์นะ

เขายกบ้านเขามีฐานะด้วย แต่ทำไมเขาต้องไปอยู่วัด เขาเห็นความเป็นอยู่ เห็นคนกินอาหาร เห็นคนกินข้าว เขารับไม่ได้ บอกว่ามันต้องสร้างโรงครัวโรงหนึ่ง ต้องมีโรงครัว เป็นความยุ่งยากมาก แล้วเขาไม่ต้องกินเลยแหละ เขายู่ได้ที่ว่าเขากินแต่น้ำนะ แล้วคนไม่เชื่อ คนก็ไปพิสูจน์ เขาก็กินแต่น้ำ นี่มันอยู่ด้วยฉาน อยู่ด้วยความที่ว่ามันทรงฉานได้ ร่างกายมันอยู่ของมันได้ แล้วเขามั่นใจว่าจะทำจนถึงไม่มีลมหายใจ

เราบอก ไม่มีลมหายใจนี่นะ ทำสมาธินี้ใจมันก็ขาดอยู่แล้ว เขายกว่าถ้าทำสมาธิ ลมหายใจมันขาด มันต้องอยู่เฉยๆ แต่ลมหายใจขาดด้วย แล้วเขาเคลื่อนไหวได้ด้วย เขาจะอย่างไรก็ได้ เหมือนกับเราเป็นนักประดาน้ำลงน้ำไป เหมือนปลาอยู่ในน้ำเลย จะให้ไม่มีลมหายใจ จะทำอย่างนั้นเลย แต่ยังไม่ไหว

แล้วเราคิดว่าทำไมไม่ได้ด้วย เพราะถึงจุดหนึ่ง ถ้าทำได้มันก็ทำแบบสมาบัติเท่านั้น คือสมาบัติเวลาตัดลมหายใจขาด ทุกอย่างขาด ขาดหมดเลย มันอยู่ของมัน มันรักษาของมันขนาดนั้น ถ้าอย่างนั้นมันเป็นความคิดใจ เห็นไหม อย่างที่ว่าละสังขารทิฐิต้องละอย่างนั้น ละอย่างนี้ ละด้วยความที่ว่าจะให้คนที่ต่ำต้อยกว่าโงกสับเราได้ เราไม่มีทิฐิ เราไม่มีความโกรธ อันนั้นมันก็กลัวไว้นะ

เรายกถึงโยมคนหนึ่ง เขาจะไปหา ที่ว่าเขามีการมาละ แล้วเขาหาไม่เจอ เขาไปจ้างผู้หญิงหลายๆ คนเลย มาพยายามเล่าโลมเขาให้เขามีอารมณ์ให้ได้ ถ้ามีอารมณ์ได้เขาให้คนละ ๒ แส่น ให้คนละ ๒ แส่น ให้เงินเลยนะ เพื่อจะหาเกมของตัว แต่ก็หาเกมไม่เจอ สุดท้ายแล้วเวลามาขับรด ๑๖๐ แล้วรดมันตกเหว แล้วมันย้อนกลับมาดูใจ ใจกลัวตายไหม นั่นนะเขาจับได้ พอจับได้ก็พิจารณาไปเป็นงู งูเวลามันจะผสมพันธุ์กัน มันจะพลิก มันจะรัดกันมาก มันจะสู้ นี่เขาวิปัสสนาอย่างนั้นนะ เขาปล่อยวางอย่างนั้น นั่นนะเวลาปล่อยวางจากภายในมันจะเห็นตามความเป็นภายใน แต่ถ้าไปหาจากข้างนอกนี่หาไม่ได้

เรายกตัวอย่างนี้ให้เขาดูเลยว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอก ละข้างนอกมันไม่มี ความคิดของเขา ละข้างนอกมันยังเป็นไปไม่ได้ ละนี่มันต้องละจากข้างใน แล้วละตามความเป็นจริง มันถึงชำระ

กิเลสได้ตามความเป็นจริงเลย ถ้าไม่จริงก็ย้อนกลับไป ย้อนกลับของเขายู่อย่างนั้นเอง รักษากันไป ลูบคลำกันไป ลูบคลำกันไปแล้วมันจะไม่ถึงที่สุด มันก็แล้วแต่ความเห็น รักษาไว้ ปกปิดไว้ เหมือนกับหินทับหญ้าไว้ กดไว้ๆ

นี่พุทธภูมิ สร้างคุณงามความดีคุณงามความดีตามกระแสโลก แต่คุณงามความดีถึงที่สุด
คุณงามความดีชำระกิเลส เอวัง